

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Cím:

Forrás:

Bp.

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.) (Ol)

Osztályozás

Tárgy

Hely

Idő

Személy

910.2

"1929"

Hogyan látja Budapestet az amerikai?

Egész Európában ez a legszebb fekvésű város s ráadásul itt vannak a leggyönyörűbb nők és a legjobb libamájak

Mindenekelőtt — hogy az amerikai hölgy saját szavával éljek: ez a legszebb és legédesebb város egész Európában! Most az egyszerű (mert saját fülemmel hallok végre) minden pesszimizmus nélkül elhiszem, hogy Budapest csakugyan csemegéje a metropolisoknak, és ha átutazó nagyságokról olvasni fogom ezután, hogy el voltak ragadtatva fővárosunktól, el is fogom hinni. Három amerikai, egy hölgy és egy házaspár. Nemosak azért utaznak, mert világot látni kellemes, tanulságos és szórakoztató, hanem mert kifizeti magát, jó üzlet. Amerika ugyanis nagyon drága, s Newyork, ahonnan ők hárman hosszabb európai tartózkodásra áthajóztak, ugyancsak nagyon drága.

Többe kerül nekik otthon maradni, mint eljönni Európába, s különösen Magyarországra.

Bjúdapeszt? — meséli élénken —, nálunk már elvéve tudják ugyan, hogy van a világon, de kinevetek, amikor elmondtam, hogy Bjúdapesztre fogok jönni! Micsoda extravagáns idea? Mitéle hely az a Bjúdapeszt? Érdemes oda elmenni? Az ember elmegy Velencébe, elmegy a «Dolomitén»-be, Marienbadba, Nizába... de ki megy el Bjúdapesztre?

S ezután, halk megszokításokkal — így informált «Bjúdapeszti» impresszióiról a vállalkozó szellemű amerikai lady.

— Nem tudom, mennyit látott már a világból, de ha sokat utazott, akkor tudni fogja, ha meg keveset utazott, akkor bizza rám és higgye el, hogy nincs Európának Budapesthez hasonló szépségű városa. A szívem fáj, ha arra gondolok, hogy az utazási irodák mindenhol

elbúsznak bennünket, nagy karavánok indulnak felfedező útra Európa belsejébe, és Budapest körül némaság honol. Miért az Istenért?!

— Kik tartják kezükben ennek a városnak külföldi propagandáját? Most nagyon prózai leszek: ha másért nem, a kosztéri érdemes idejönni! Sehol a világon nem főznek olyan jól, mint Magyarországon! Franciaországon belül, Franciaországon kívül az éttermek mindenütt francia konyhájukkal büszkélkednek. De hol van ez izességben, zamatoságban a magyar konyhától? Nézzé, madame, egy baráti házaspárral vagyok itt, s a férjur tegnap két libamájat evett meg egymásután. Hogy beteg lett tőle, ez más lapra tartozik, ez az ő hibája! De kijelentette, hogy Magyarországra már csak azért is érdemes volt eljönni, mert ilyen libamájat lehet itt enni!

— Hát önöknél nem? — kérdem informálatlanul.

— Persze, hogy nem. Nálunk humánus szempontokból tilos a libatömés, és így természetes, hogy a mi libáink nem produkálnak ilyen csodálatos májakat.

(Nem furcsa? Ő lelkesedik azon, hogy nálunk effajta ingyencfalatokat ehet, én meg ugyanakkor azon lelkesedem, hogy Amerikában még a libákat sem szabad kiználni! Hiába, a távolság aranyozza meg a dolgokat!)

— No és a libamájon kívül? — kérdem igaz érdeklődéssel, de a lady, ki különben egy newyorki szeminárium tanára és igen-igen művelt, szellemes, ötletes dáma, egy percre még ennél a témánál marad, mondván s így valódi amerikai szellemmel fogva meg a kérdést, — hogy én tévedek, ha ezen mosolygok, mert az emberek általában igenis nagyon szeretik a gyomrukát és ha Magyarország, illetőleg Budapest nem is volna ilyen egyedülállóan gyönyörű, s csak azt az előnyét hangoztatná, hogy a világon itt lehet a legjobban enni, igenis már ezzel is sok idegent s közte sok amerikait vonhatna bűvkörébe. Az ameri-

kai különben is a világ legérdeklődőbb nácója és boldog, ha mindent kipróbálhat.

De gondoljak csak vissza saját utazásaimra, nem szépíti-e meg emlékeimet lényegesen, ha jókat adtak illető városban enni? Tényleg igaza van a ladynek s ha felkerülhetnék Budapest propaganda-osztályára, egészen biztosan hirdelném a gyönyörű természeti fekvés mellé a kitűnő magyar konyhát, a világ legjobb konyháját, amint azt az amerikai hölgy túlzásmentesen mondta.

Odavan a csodálkozástól és nem győzi hangoztatni, hogy egyszerűen érthetetlen a nagy némaság, amivel saját városunk szépségeit agyonhallgatjuk. Hogy van az, hogy az utazási irodák nem hozzák ide seregestől a vendégeket? Nem szölok a legismertebb uti-irodáról, mely karavánokat indít amerikai kispolgárokból, s ezek a karavánok tízpengős szobákat keresnek és menüt esznek, hanem — s itt két exkluzív idegenforgalmi vállalat nevét mondja — ezekkel kell összeköttetésbe kerülni! Ezek a legisleggazdagabb amerikaiakat viszik, s biztosítom, hogy Budapestnek ez csak használna. Micsoda város ez! Milyen környék! És milyen fürdők! Ki tud róla odaát, hogy itt ezek az istentől áldott fürdővizek fakadnak?

Az ember Vichybe megy, Aix-les-Bains, Karlsbadba! És nem tudja, hogy Budapest teli van gyógyfürdőkkel!

— Madame, mondja, ki tudott ezelőtt öt évvel a Dolomitokról? Mussolini megmutatta, hogy vannak s azóta az amerikaiak hanyatt-homlok mennek a Dolomitokba!

Hölgyem a lelkesedéstől és méltatlankodástól egészen melegre beszélt magát. Életében ilyen ügyetlen adminisztrátorokat nem látott, — mondja. Az üzletekben alig-alig tudnak angolul! Miért? Sok mindent szerettek volna ők is vásárolni, de oly rosszul értették őket, hogy végül is megunták a kölcsönös félreértéseket és kimentek az üzletből.

nyomda 1927 — 1695

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Tároló

Szerző:

Cím:

— Egyik budapesti fürdőben a következő angol felírás díszleg (ceruzát, papírt szed elő és felírja): «We take only responsibility for values deposited in our safe at the cash».

— Tudja, drága, mi az a cash? Készpénz. Szóval értékekért csak akkor vállalnak felelősséget, ha azt készpénzbe tesszük? Hogyan szabad illet kiírni egy akkora nagy városban?

— Hogy kellene helyesen írni? — Idenézen. Vagy így írja: «We are not responsible for any Valuables, unless they are deposited in our safe at the desk» — vagy pedig, és így még jobb: «We assume no responsibility for valuables unless they are left at the desk for safe keeping.»

— Ugy kell azt írni, hogy mi angolnyelvűek is megértjük. Hiszen valószínűleg az angoloknak írják ki! Egy mondatot helyesen leírni csak nem nagy fáradság?

En bizonyosan nagy propagandát fogok csinálni és a barátaim is, de valahogyan fel kellene készülni Budapestnek az idegenekre: többnyelvű kiszolgálókat alkalmazni az üzletekben, több tekintettel lenni rájuk és több idegennyelvű felíratot alkalmazni. Hiszen ez a Budapest egy eldugott ékszer!

— Hát ha úgy el van ragadtatva, mondja meg nekem, jobban tetszik Párizsnál is? — Határozottan néz rám: Sokkal jobban! Van valami kifejezhetetlen romantikája, s a cigányzenéért a világ végéről is ide lehet jönni!

— No és az asszonyok! Képzem, hogy nem mondok újat s hányan elmondták már élelőttem, hogy a legtöbb szép nő Magyarországon van. S milyen kecsesen öltözködnek. Külön izléstanulmányokat lehetne végezni az ifteni asszonyok ruháin.

— Az amerikai cipők azonban emlékeztetik otthonára, ugye? — nevetek, mert tudom, hogy humoros, amit mondok. — Mintahogy Párizsban nem ismerik a francia fazonu cipőt, úgy Amerikában sem hordják az amerikai fazont! — Kérdésem viharos derűtséget kelt Lady mutatja a lábán lévő cipőt, melynek fogpiszkáló vékonysága sarká van. — Mind ilyenben járunk, s az egyedüli szokatlan a hölgyeken a cipőjük. Elképzelhetetlen az amerikai lánynak, hogy sporton kívül is felvegyen trotteursarku cipőt. Nincs is rá szükség. Hiszen az

ember Newyorkban sosem megy, mindig utazik. Egészen különleges alkalom és idea, ha az ember egyszer elhatározza, hogy no most gyalogolni fogunk egy órát. Az ember autobuszon vagy földalattin, vagy taxin, vagy saját kocsiján utazik. De menni? A newyorkiak nem gyalognak.

— És nem is isznak? — kérdem, ha már nemes sportszénvedélyekről beszélünk. — Isznak, amennyire hozzájuthatnak s ez azért aggasztó, mert becsületes polgárok, akik eddig tisztelték a törvényt, most kijátsszák, s ha egy törvényt megkerülnek, akkor a másiknak megszegése sem tűnik majd olyan nagy ügynek. Különben is: egyeseknek ez az alkoholtalalom olyan nagy üzlet, hogy mindent megtesznek, csakhogy fentartsák törvénnyel a «száraz» Amerikát.

Művészetről beszéljünk kicsit? Szobáink berendezéséről? Olyan mint az ittenieké. Hogyan? Falba sülyesztett asztal, ágy, írószekrény? Ugyan! Azt csak egészen kis lakásokban csinálják. Én még egyet sem láttam. Egyébként az amerikaiak csakugy hajszolják a stilszokat és öreg butorokat, mint itt Európában. Ugyan nálunk most van egy új divat: «Früh-Amerikanisch» (kora-amerikai) stílus, — a tehetősek ezeket a kétszáz év előtti primitív butorokat, keskeny padokat és keskeny, hosszú asztalokat veszik és gyűjtik, ennek egész külön íze és zamata van. Így lesz a kezdetlegességből antikvitás és érték, műtörténeti emlék.

Szóval jó lesz számolni egy új stílussal és ajánlatos, hogy európai műgyűjtők minél előbb szerezzenek be néhány hosszú padot és asztalt Amerikából!

— Ha önöknek volnék, igen-igen nagy propagandával és külföldi utazási irodákkal édesgetném ide az amerikaiakat, mert aki egyszer itt járt, az nemcsak felejthetetlen élményt szerzett, de mindig vissza-vissza fog ide rándulni, a legszebb nők és legelragadóbb fekvésű paloták városába!

Csak utakat csináljanak, jó autótutakat, mert az amerikai nem szeret gyalog járni, és propagandát csináljanak, reklámot Budapestnek, mert megérdemli! Ne felejtsek el, hogy az amerikai nem maga állítja össze utiprogramját, hanem az utazási irodájára bizza, s ha az kihagyja Budapestet, hát ő nem fog reklamálni egy ismeretlen várost! De ha bele veszi az utvonalaiba, egész bizonyosan eljön és ahányan ittjártak, annyival több rajongójuk lesz a magyaroknak Amerikában!

Simán Erzsébet.

XX. cs

ővarosi